

ZOTI TË DHASHTË!

Dikush trokiti në derë..

— Kush a?

— A po na fal ndoj send, Zojë?

— Zoti të dhashtë!

— Na fal ndoj send, të dhashtë zoti shëndet...

— Hajt! Zoti të dhashtë!

Por lypsi e di se çdo me thanë «zoti të dhashtë!»; mos me pasë kurrë, mos me ngranë kurrë. Prandaj, me ma tepër fuqi i bie derës. E tash përmbrënda asht zani ma i rreptë.

— Hajt, more! Zoti të dhashtë! A merr vesh!

Lypsit medoemos i duhet me marrë vesh. E le atë derë, mësyn në të dytën, të tretën, të katërtën, e kështu me radhë të gjitha dyert e asaj rruge. Kjo rrugë sot për sot asht rruga e veprimit të tij. Nesër asht ndoj rrugë tjetër. Fushat e veprimit të qytetarit tonë janë të ndryshme. Dhe ndryshojnë njena fushë nga tjetra, siç ndryshon parajsi nga ferri, me të gjitha variacionet piktoreske dhe mallëngjyese. E lypsit, që trokit nga dera në derë, diku i falin ndoj send, diku i thotë e zoja e shtëpisë: «s'kam besa», dhe lypsi atëherë asht i butë, shkon tue mbajtë në mend këtë derë për me ardhë ndoj ditë tjetër. Por at «zoti të dhashtë!» lypsi s'e duron, s'do ta dëgjojë. Ai e di mirfilli se çdo me thanë «zoti të dhashtë!». Edhe atë, i cili e përcjell me ato dy fjalë, ai fillon ta mënijë. Kurrë ai s'i ka ndamë këto dy fjalë njenën nga tjetra. Kudo që dëgjon fjalën «zot», ai pa dashje ia shton atë «të dhashtë» dhe në tru të tij krijohet diçka që s'kuptohet, që mnihet. Se ai ash i sigurt se «zoti të dhashtë» do me thanë me u tallë.

Një ditë, me një buzëqeshje ironike, duel lypsi nga një ndërtesë me kryq në majë, se aty kishte vështre këto fjalë: «Zoti që kujdeset për zogjtë e qiellës s'ka me i lanë njerëzit të vdesin nga uja». Heë — thoshte lypsi tue dalë, — sot nuk asht nj'ashtu. Zoti ndoshta kujdeset për trumcakë, edhe për priftën, por për mue s'e besoj. Mue dhe shokët e mij po na harron dhe bota, e si mos të na harrojë zoti, që s'na ka parasysh. Por thonë se zoti... — këtu lypsi i preu dhe shpejtoi mbrapa një plaku me bastun.

— Zotni, të lutem, më fal ndoj send...

— Zoti të dhashtë!

Lypsi shtrëngoi dhambët për të ndalë gjuhën, e cila ishte gati të kalojë kufirin e njerëzisë. Shtrëngoi grushtet e thonjtë, që tash sa kohë nuk i kishte premë, iu ngulën në dhanat e duerve. Përpara vetes nuk sheh asgjë tjetër, veç objekte mniye... Atij pakkush i ndihmon, pse janë shumë lypsa. «Kujt t'i epet ma parë?» — arsyetonte lypsi së fundi. Por mnija vetvetiu, pa arsye, rritej e pushtonte zemrën dhe trurin e tij dhe në atë çast donte të shfrijë, në një mënyrë, makare tue rrahë hekurin e kungun. E kur nuk ka hekur dhe çekiç, puna del e dyshimtë dhe e rrezikshme.

Prandaj, ma me taktikë, zotnij mos thoni «zoti të dhashtë!».

Albanischer Text 7. Klasse

Përgjigju këtyre pyetjeve. Nënvido përgjigjen e saktë.

2

1. Kush trokiti në derë?
 - a) Një zotëri.
 - b) Një fëmijë.
 - c) Një lypës.

2. Cilën fjalë e urrente lypësi?
 - a) Më fal diçka zotni.
 - b) Zoti të dhashtë.
 - c) S'kam, besa.

3. A i falnin të gjithë diçka lypësit?
 - a) Po, të gjithë i jepnin diçka lypësit.
 - b) Jo, atij rrallë kush i jepte.
 - c) Po, atij i jepte e edhe zoti.

Übersetzung: «Zoti të dhashtë» 7. Klasse

DER HERR SOLL'S DIR GEBEN

Jemand klopfte an die Türe. – «Wer ist dort?» – «Frau, könnten Sie mir etwas geben?» – «Der Herr soll's dir geben!» – «Geben Sie mir etwas! Der Herr gebe Ihnen Gesundheit!» – «Weg da! Der Herr soll's dir geben!»

Aber der Bettler wusste, was «Der Herr soll's dir geben!» bedeutete, nämlich niemals etwas zu bekommen, niemals etwas zum Essen zu bekommen. Deshalb schloss er mit noch mehr Kraft die Türe. – Und jetzt hörte man von drinnen die schroffe Stimme: «He, weg da! Der Herr soll's dir geben! Hast du verstanden?» Der Bettler musste das unbedingt verstehen. Diese Türe hinter sich lassend, ging er zur zweiten, zur dritten, zur vierten Türe, der Reihe nach zu allen Türen dieser Strasse. Diese Strasse war vorläufig die Strasse seiner Betätigung. Am nächsten Tag würde es eine andere Strasse sein.

Und der Bettler, der klopfend von einer Tür zur andern geht, bekommt ab und zu etwas. Ab und zu sagt die Frau des Hauses: «Ich habe nichts! Ich schwöre es!» Und in diesem Fall ist der Bettler sanftmütig und merkt sich die Türe, um ein andermal wieder zu kommen.

Aber dieses «Der Herr soll's dir geben!» ertrug der Bettler nicht mehr. Dies wollte er nicht mehr hören. Er wusste genau, was «Der Herr soll's dir geben!» bedeutete. Auch das, was mit diesen Worten verbunden war, begann er zu hassen. Niemals hatte er die Worte von einander getrennt. Wo er auch das Wort «Herr» vernahm, fügte er unwillentlich «soll's dir geben!» hinzu und in seinem Verstand entstand etwas, das unverständlich ist, wenn man es hasst. Denn er war überzeugt, dass er mit dem Satz «Der Herr soll's dir geben!» verspottet wurde.

Eines Tages verliess der Bettler ein Gebäude mit einem Kreuz auf dem Giebel mit einem ironischen Lächeln, da er dort den Satz gehört hatte: «Der Herr, der sich um die Vögel des Himmels kümmert, lässt die Leute nicht vor Hunger sterben!» «Nein!» sagte sich der Bettler im Gehen. «Heute ist dem nicht mehr so. Der Herr kümmert sich möglicherweise um die Spatzen und auch um die Priester, aber nicht um mich, das glaube ich nicht. Mich und meine Kollegen hat die Welt vergessen. Wie sollte der Herr, der uns ja nicht sieht, uns denn nicht auch vergessen! Aber es wird gesagt, dass der Herr...» Hier unterbrach sich der Bettler und schnell war er nah bei einem älteren Mann, der an einem Stock ging.

«Herr, bitte geben Sie mir etwas!» – «Der Herr soll's dir geben!» Der Bettler biss die Zähne zusammen, um die Zunge im Zaum zu halten, denn diese war im Begriff, die Grenzen des Anstandes zu überschreiten! Er ballte auch die Fäuste und presste die Fingernägel, die er schon lange nicht mehr geschnitten hatte, in seine Handballen. Er sah vor sich nur noch Dinge, die er hasste. – Ihm halfen nur wenige, weil es viele Bettler gab. «Wem würde zuerst gegeben?» überlegte sich der letzte Bettler. Deshalb, meine Herren, seid klug und sagt nicht: «Der Herr soll's dir geben!»

Fragen zum Text:

1. Wer klopfte an die Türe?
 - a) Ein Herr.
 - b) Ein Kind.
 - c) Ein Bettler.**
2. Welches Wort hasste der Bettler am meisten?
 - a) Geben Sie mir etwas, Herr!
 - b) «Der Herr soll's dir geben!»**
 - c) «Ich habe nichts! Ich schwöre es!»
3. Haben alle Leute dem Bettler etwas gegeben?
 - a) Ja, alle haben dem Bettler etwas gegeben
 - b) Nein, ihm hat nur selten jemand etwas gegeben.**
 - c) Ja, ihm gab der Herr, was er brauchte.